

Prosedyreoppgave

Njål Grådig var en 60 år gammel trampolineinstruktør som nettopp hadde pensjonert seg. Han hadde nemlig vunnet 100 millioner kroner i lotto.

Grådig bodde i en borettslagsleilighet i Fremtidens Borettslag. Borettslaget bestod av 10 blokker med flere leiligheter og et stort felles grøntareal. Borettslagets grøntareal var flittig brukt av barnefamilier.

Grådig sin leilighet lå perfekt til første etasje, med en egen privat hageflekk som grenset ut mot fellesarealet. Hageflekken var omkranset av en 1,5 meter høy hekk med en gitterport som ledet ut til fellesarealet. På Grådigs hageflekk hadde det i alle år stått en trampoline som jevnlig var byttet ut med en nyere modell. I år var det den ettertraktede «Superhopp 6000» med sikkerhetsnett som preget hageflekken. Flere andre beboere i Fremtidens Borettslag hadde også trampoliner på sine hageflekker. Grådig hadde det siste halvåret påtatt seg å være styreleder i borettslaget. Som en tidligere trampolineinstruktør hadde Grådig gått inn for å utforme et borettslagsreglement som skulle sikre forsvarlig bruk av trampolinene rundt om i borettslaget. Grådig hadde tidligere sett hvor alvorlige skader trampoliner kunne forårsake. Særlig defekte sikkerhetsnett, trampolineduker og trampolinefjær var hyppige årsaker til trampolineskader ved alminnelig trampolinebruk. Det ble derfor, jf. «Fremtidens Borettslags Trampolinereglement», pålagt alle trampolineeiere en plikt til å skifte defekte trampolinefjær, sikkerhetsnett og trampolineduker, ved oppdagelse av defekten.

Ifølge Grådig var det akkurat i dette borettslaget svært viktig å følge reglementet, ettersom «alle» visste at barna i borettslaget brukte trampolinene som var eid av beboerne, med og uten lov av trampolineeierne.

En lørdagskveld inviterte Grådig alle sine rike venner på luksusmiddag i borettslagsleiligheten, etterfulgt av en privat teaterforestilling med limousin-skyss.

Etter middagen tok Grådig med seg vennene ut i hagen. Én av gjestene, Finn Evneveik, skulle imponere Grådig med trampolineferdighetene sine. Det var som om tiden sto stille. Evneveik tok stor sats og fikk et kjempehøyt hopp. Han hoppet imidlertid rett mot nettet og landet med knærne på flere av fjærene. Disse ble så ødelagt og datt ned i bakken.

I samme øyeblikk ankom limousinen. Grådig fikk med seg hendelsen og plukket opp fjærene samtidig som han geleidet Evneveik bort til limousinen. Siden det var knapt med tid til forestillingen, tenkte Grådig at han kunne låse gitterporten og heller skifte fjærene dagen etterpå. Det kom nemlig til å ta minst ti minutter å skifte fjærene, selv med Grådig sin ekspertise. Dessuten var det ikke hans problem om andre barn rettsstridig skulle snike seg på trampolinen – om de skulle skade seg selv var det i så fall deres egen fortjeneste, tenkte Grådig.

Grådig ble først kjørt hjem til leiligheten sent natt til søndag. ***

Mens Grådig sov ut alkoholrusen, lekte de to niåringene Ole og Andreas Klatremus på borettslagets fellesområde. De skimtet trampolinen i Grådig sin hage. Gitterporten inn til

hagen var låst. Ole la imidlertid merke til at nøkkelen fortsatt var inni låsen til den låste porten, og de tok seg derfor inn i hagen.

Det mest katastrofale skjedde. Ole landet på trampolinen sekundet før Andreas, og Andreas fikk som følge av dette kjempestor sprett. Han mistet balansen og skled bortover trampolinen da han landet, rett ned i hullet der fjærene skulle ha vært. Andreas landet på nakken. Han ble lam fra halsen og ned og fikk varig hjerneskade. Andreas rettet krav om erstatning mot Grådig etter skadeserstatningsloven § 3-1.

Alle var enige om at Finn Evneveik ikke kunne holdes erstatningsrettslig ansvarlig. Andreas Klatremus anførte imidlertid at Njål Grådig hadde opptrådt uaktsomt da han valgte å dra på festen uten å skifte fjærer først. Slik kunne ikke voksne trampolineiere oppføre seg, spesielt i dette borettslaget.

Grådig var ikke enig i dette. All den tid trampolinen lå i en privat hage, kunne ikke Grådig holdes ansvarlig, mente han. Dessuten hadde han jo låst gitterporten. Hvis Grådig urimelig nok skulle bli kjent erstatningsansvarlig, måtte i så fall Andreas få redusert sin erstatning som følge av medvirkning, jf. skadeserstatningsloven § 5-1. Utover Grådigs anførsel om medvirkning, som Andreas har bestridt, er det enighet om størrelsen på en eventuell erstatningsutmåling.

Drøft de problemstillinger oppgaven reiser.